

БЕЛАРУСКАЯ ЛІТАРАТУРА Ў АНГЛІЙСКІХ ПЕРАКЛАДАХ

МІКОЛА АЎРАМЧЫК

СУСТРЭЧА БЫЛЫХ КАНАГОНАЎ

Паўлу Беспашчаднаму

Ты канагон, як кажучь, па прызванню,
А я, брат, паняволі канагон...
Заплюшчу вочы – ўсё як ёсць да звання
Прыгадваю, нібы жахлівы сон.

Паўзмрочная капальня ў дымным Руры,
І ў ёй не я, а сноўдае штодзень
Шкілет, які яшчэ абцягнут скурай,
Ды на сцяне – чужы, сугулы цень.

Ты на радзіме працаваў з сябрамі,
Тут зваўся Стрэпетам твой верны конь,
Што ўстрэсваў грываі, цішу стрыг вушамі
І капытамі высякаў агонь.

Больш не раскажвай мне у гэты вечар,
Як разумеў цябе ён пад зямлёй,
Бо сэрца птушкай раненай трапеча,
Гарачай абліваецца крывёй.

Са мной быў конь з чужой мянушкай Тойфель,
Не раз яго зваў Небаракам я –
Па-свойму зваў, хоць сам не знаў пра тое,
Што вымаўляў ягонае імя.

Быў побач ён адзін у шахце рурскай,
Каму сказаць мог слова хоць адно...
Але ўсё роўна ён па-беларуску
Не разумеў жа ні «тпру», ні «но».

Разумнымі слязлівымі вачыма
Глядзеў мне ў твар ён з нейкаю журбой,
Як быццам шкадаваў, што немагчыма
Пагаварыць нам шчыра між сабой.

Яны ў яго жывога ашклянелі,
Ён паўаслеп ад цемры і ад слёз

І мне напамінаў, што ў падзямеллі
Мяне чакае гэтакі ж самы лёс.

Туман клубіцца. Цёплы надвячорак
Дыхнуў з прысадаў свежасцю начной.
Здаецца, там прыціхла дзесьці мора
За тапалінай роснаю сцяной.

А там жа стэп, капры і тэрыконы...
Адзін другога ўзяўшы пад руку,
Ідуць удвух былыя канагоны
Па вуліцы ў данбаскім гарадку.

1957

Teufel – чорт (нямецк.). Небарака - armer Teufel